

Arrest

nr. 181 462 van 30 januari 2017
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 30 januari 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 januari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2017 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. HAUWEN, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, komt België binnen op 28 oktober 2016 en dient een asielaanvraag in op 16 november 2016.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken ('hit Eurodac') blijkt dat verzoekster reeds werd geregistreerd in Polen, in Duitsland en in Nederland.

Op 14 december 2016 vragen de Belgische autoriteiten aan Polen de terugname van verzoekster overeenkomstig artikel 18.1.b van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 22 december 2016 stemmen de Poolse autoriteiten in met de terugname van verzoekster.

Op 19 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam : G.

voornaam : N.

geboortedatum : (...)1962

geboorteplaats : D.

nationaliteit : Oekraïne

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Polen toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(d) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

De betrokkene, die Oekraïens staatsburger van Oekraïense afkomst verklaart te zijn, werd op 31.10.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 16.11.2016 asiel in België. Ze was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 26.07.2014 in Polen geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag, op 27.11.2014 in Duitsland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag en op 15.08.2016 in Nederland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 13.12.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielprocedure in België. Hierin verklaarde ze op 25.07.2014 vertrokken te zijn vanuit Oekraïne en stelde ze eerst per trein, auto en te voet naar Polen te zijn gereisd. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 26.07.2014 asiel vroeg in Polen. Betrokkene bevestigde het feit dat ze reeds eerder asiel vroeg in Polen en verklaarde dat haar asielaanvraag werd afgewezen door de Poolse instanties. Ze stelde ongeveer 3 tot 4 maanden in Polen te hebben verbleven in een opvangcentrum te 'Belapodliaska' (PL) en in een opvangcentrum te 'Bezvolie' (PL). Vervolgens reisde betrokkene per bus verder door naar Duitsland. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 27.11.2014 asiel vroeg in Duitsland. Betrokkene bevestigde het feit dat ze reeds eerder asiel vroeg in Duitsland en verklaarde dat haar in Duitsland ingediende asielaanvraag werd afgewezen door de Duitse instanties in het kader van Verordening 604/2013 en de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokken. Ze verklaarde in Duitsland ongeveer 5 maanden in een opvangcentrum te Schwerin (DE) te hebben verbleven waarna ze door de Duitse autoriteiten opnieuw naar Polen gerepatriëerd werd in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde op 25.09.2015 opnieuw in Polen gearriveerd te zijn en stelde tevens ook nogmaals asiel te hebben gevraagd in Polen en dat deze opnieuw werd afgewezen door de Poolse instanties waarna er aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Hieromtrent benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene enkel een registratie omwille van een asielaanvraag aantoonde d.d. 26.07.2014. Betrokkene stelde na haar repatriëring naar Polen door de Duitse instanties ongeveer 11 maanden in een opvangcentrum te Warschau (PL) te hebben verbleven alvorens per auto verder door te reizen naar Nederland. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 15.08.2016 asiel vroeg in Nederland. Betrokkene bevestigde het feit dat ze reeds eerder asiel vroeg in

Nederland en stelde dat haar asielaanvraag werd geweigerd door de Nederlandse instanties in het kader van Verordening 604/2013 en de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit wordt ook bevestigd door een afschrift van een beslissing van de Nederlandse autoriteiten in het administratief dossier van betrokkene d.d. 18.10.2016. Betrokkene verklaarde ongeveer 3 maanden in een opvangcentrum te Aalden (NL) te hebben verbleven waarna ze per trein verder doorreisde naar België. Betrokkene stelde op 28.10.2016 gearriveerd te zijn in België en vroeg asiel in België op 16.11.2016.

Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden en opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat zij besloot in België asiel te vragen omdat ze te weten kwam dat haar zus reeds in België verblijft. Ze stelde verder dat ze haar zus sinds 2014 niet meer gezien heeft waardoor ze zich eenzaam voelt. Daarnaast verklaarde betrokkene dat ze een toenemende blindheid heeft en dat ze graag bij haar in België verblijvende zus wil zijn. Betreffende een overdracht naar Polen in het kader van Verordening 604/2013 uitte betrokkene bezwaar gebaseerd op het feit dat ze door de Poolse instanties naar Oekraïne gerepatriëerd zal worden. Ze verklaarde desbetreffend dat haar leven in Oekraïne in gevaar is. Ze verduidelijkte verder dat de Poolse instanties haar informeerde dat ze in een ander deel van Oekraïne kan gaan wonen maar betrokkene verklaarde dat ze daar dan beschouwd zal worden als een separatist vermits ze van een specifiek deel van Oekraïne afkomstig is.

Betrokkene verklaarde dus een in België verblijvende zus te hebben. Onderzoek toont aan dat de zus van betrokkene (B., T., 25.05.1962, Oekraïne) op 05.08.2015 asiel vroeg in België waarna het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 27.05.2016 besloot om de subsidiaire bescherming toe te kennen aan de zus van betrokkene. Bijgevolg verblijft de zus van betrokkene te Luik (BE).

Op 14.12.2016 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 22.12.2016 instemden met dit verzoek voor terugname met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder ook op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

Daarnaast herhalen we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor in België dat ze besloot in België asiel te vragen omdat ze te weten kwam dat haar zus reeds in België verblijft en dat ze graag bij haar zus wil zijn. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zus van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Polen verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Polen België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde een toenemende blindheid te hebben alsook problemen met haar ruggengraat en benen. Ze stelde desbetreffend ook een afspraak te hebben bij een oogspecialist in België d.d. 27.12.2016. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat betrokkene tot op heden in het kader van haar asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht betreffende haar gezondheidssituatie. Daarnaast verblijft betrokkene niet bij haar in België verblijvende zus maar verblijft ze in een opvangcentrum in België en is betrokkene, ondanks de haar verklaarde gezondheidsproblemen, in staat geweest om individueel naar Polen te reizen alsook verder door te reizen naar Duitsland en Nederland en heeft ze reeds sinds lange tijd op verscheidene plaatsen in Europa verbleven zonder de aanwezigheid van haar zuster. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in België verblijvende zus zou bestaan. Net zoals het feit dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde zich eenzaam te voelen en graag bij haar zus wenst te zijn kan doen besluiten dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar in België verblijvende zus. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zus van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Betrokkene uitte tijdens haar gehoor verzet tegen een overdracht naar Polen in het kader van Verordening 604/2013 en stelde desbetreffend dat ze door Polen gerepatrieerd zal worden naar Oekraïne. Ze verduidelijkte daarbij ook dat haar leven in gevaar is in Oekraïne en dat ze tevens ook niet in een ander deel van Oekraïne kan gaan wonen vermits ze daar als separatist beschouwd zal worden. We benadrukken dat deze verklaringen te kaderen vallen onder het persoonlijke vluchtmotief van betrokkene en we verwijzen desbetreffend naar het feit dat Polen, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-

refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat de Poolse instanties asielaanvragen behandelen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2013/32/EU en 2011/95/EU, niet zouden respecteren. Daarnaast kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. We hebben verder ook geen indicaties dat de asielaanvraag van betrokkene in Polen niet volgens de internationale standaarden behandeld werd. Daarnaast wensen we ook te verwijzen naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse ngo "Helsinki Foundation for Human Rights" en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz, Maja Lysienia en Ewa Ostazewska-Zuk, "Asylum Information Database - National Country Report – Poland", up-to-date tot 13.11.2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin geen melding wordt gemaakt van structurele tekortkomingen in de asielprocedure die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, wensen we ook op te merken dat betrokkene hier vooreerst redenen aanhaalt die slaan op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het land waarvan zij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar zij haar gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de bepalingen van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld.

Verder merken we op dat de Poolse instanties instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen." Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU." Het bovenstaande toont aan dat, in lijn met de verklaringen van betrokkene, het door betrokkene in Polen ingediende verzoek tot internationale bescherming inderdaad werd afgewezen door de Poolse instanties. Dit impliceert daarnaast ook dat de betrokkene na overdracht aan de Poolse instanties in Polen de mogelijkheid zal hebben om een nieuwe asielaanvraag in te dienen waarin zij haar actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zweedse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Polen zal dit verzoek door de Poolse instanties onderzocht worden. De Poolse autoriteiten zullen de betrokkene dan ook niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. Dit impliceert dan ook dat betrokkene gemachtigd zal zijn om te verblijven in Polen in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.

Verder verwijzen we naar de verklaring van betrokkene dat ze na overdracht aan Polen vreest gerepatriëerd te zullen worden door de Poolse instanties. Hieromtrent merken we op dat betrokkene geen concrete elementen of documenten aanbracht waaruit blijkt dat ze in Polen reeds in een repatriëringsprocedure vervat zit. Verder benadrukken we dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel - en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder merken we op dat het indienen van een asielverzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Het loutere

feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen in Polen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Polen dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Polen een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat betrokkene verder geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder wijzen we op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoont dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat nog opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Polen is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Er zijn derhalve ons inzien dan ook geen redenen om te besluiten dat de betrokkene niet opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat zij niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het AIDA-rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen (“There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees”, AIDA-rapport, pagina 24 en “In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal”, pagina 25).

Tot slot verwijzen we nogmaals naar de door betrokkene aangehaalde problemen in verband met haar gezondheidstoestand en het feit dat ze tijdens haar gehoor stelde bijna blind te zijn alsook problemen te hebben met haar ruggengraat en benen. Betrokkene stelde verder ook dat ze desbetreffend een afspraak heeft met een oogspecialist in België maar we benadrukken dat er tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er verder ook op dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers (“Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres.

Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers”, AIDA-rapport, pagina 60). Tevens zullen de Poolse autoriteiten ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse autoriteiten.”

Op 19 januari 2017 wordt eveneens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting, die het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

2.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. De vordering werd tijdig ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten, gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3 en 17 van de Dublin-III-Verordening, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, van het non-refoulementbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van het recht om gehoord te worden.

2.3.2.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005,

Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek voeren van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen, neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, elke

inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor een verzoeker om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

2.3.2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, aangezien zij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

In wezen voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder worden onderzocht vanuit dit oogpunt. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Polen en in het licht van de specifieke situatie van verzoekster als Dublin-terugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat

verzoekster zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Polen.

2.3.2.1.3. Het betoog van verzoekster komt erop neer dat de verwerende partij slechts een gedeeltelijke lezing van de beschikbare informatie heeft gedaan, want dat hieruit blijkt dat er veel tekortkomingen bestaan in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen. Dit geldt volgens verzoekster vooral voor asielzoekers van Oekraïense nationaliteit die het conflict in het Oosten van Oekraïne ontvluchten, zoals verzoekster, en die zijn afgewezen door de Poolse asielinstanties. Verzoekster citeert uit verschillende internetartikelen daterend van oktober 2012, 2014, maart 2015, oktober 2015, januari 2016, uit de overzichten van de European Union Agency for Fundamental Rights Monthly data collection (november en december 2016, januari 2017), uit een rapport van Amnesty International van 2015/2016 over Polen, en uit het *“Asylum Information Database - National Country Report – Poland”*, up-to-date tot 13.11.2015 (hierna: het AIDA-rapport). Verzoekster wijst erop dat in België asielzoekers uit Oekraïne meer kans hebben op bescherming en dat haar zus subsidiaire bescherming heeft gekregen in België.

De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Poolse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.3.2.1.4. Aangaande de toegang tot de asielprocedure, de tekortkomingen in het Poolse asielsysteem en de door verzoekster geuite vrees voor een repatriëring door Polen naar Oekraïne, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betrokkene uitte tijdens haar gehoor verzet tegen een overdracht naar Polen in het kader van Verordening 604/2013 en stelde desbetreffend dat ze door Polen gerepatriëerd zal worden naar Oekraïne. Ze verduidelijkte daarbij ook dat haar leven in gevaar is in Oekraïne en dat ze tevens ook niet in een ander deel van Oekraïne kan gaan wonen vermits ze daar als separatist beschouwd zal worden. We benadrukken dat deze verklaringen te kaderen vallen onder het persoonlijke vluchtmotief van betrokkene en we verwijzen desbetreffend naar het feit dat Polen, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat de Poolse instanties asielaanvragen behandelen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2013/32/EU en 2011/95/EU, niet zouden respecteren. Daarnaast kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. We hebben verder ook geen indicaties dat de asielaanvraag van betrokkene in Polen niet volgens de internationale standaarden behandeld werd. Daarnaast wensen we ook te verwijzen naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse ngo “Helsinki Foundation for Human Rights” en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database – (Karolina Rusilowicz, Maja Lysienia en Ewa Ostaszewska-Zuk, “Asylum Information Database - National Country Report – Poland”, up-to-date tot 13.11.2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin geen melding wordt gemaakt van structurele tekortkomingen in de asielprocedure die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, wensen we ook op te merken dat betrokkene hier vooreerst redenen aanhaalt die slaan op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het land waarvan zij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar zij haar gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen

voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de bepalingen van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld.”

en

“Verder verwijzen we naar de verklaring van betrokkene dat ze na overdracht aan Polen vreest gerepatrieerd te zullen worden door de Poolse instanties. Hieromtrent merken we op dat betrokkene geen concrete elementen of documenten aanbracht waaruit blijkt dat ze in Polen reeds in een repatriëringsprocedure vervat zit. Verder benadrukken we dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel - en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder merken we op dat het indienen van een asielverzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen in Polen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Polen dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Polen een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat betrokkene verder geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder wijzen we op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoont dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat nog opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Polen is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Er zijn derhalve ons inzien dan ook geen redenen om te besluiten dat de betrokkene niet opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat zij niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het AIDA-rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen (“There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees”, AIDA-rapport, pagina 24 en “In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal”, pagina 25).”

De Raad volgt de redenering van de verwerende partij dat de redenen waarom zij Oekraïne is ontvlucht en de redenen waarom zij niet naar haar land van herkomst terug wenst te gaan, betrekking hebben op het inhoudelijke karakter van verzoeksters asielaanvraag en in huidige stand van de procedure niet aan de orde is. De bestreden beslissing heeft immers enkel betrekking op de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag. Verzoeksters opmerking dat in België het erkenningspercentage voor Oekraïners hoger ligt dan in Polen, doet geen afbreuk aan de regels opgenomen in de Dublin-III-Verordening aangaande de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeksters verwijzing naar de inhoud van het gehoorverslag van haar zus bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doet bijgevolg ook niet ter zake aangezien dit de inhoud betreft van de

asielaanvraag van verzoeksters zus in België. Waar verzoekster kritiek uit op de inhoudelijke behandeling door de Poolse asielautoriteiten van de asielaanvragen van Oekraïense onderdanen, wordt opgemerkt dat asielzoekers in Polen een beroep kunnen instellen bij de daartoe bevoegde Poolse instanties en dat verzoekster tevens indien zij dit wenst, een vordering aanhangig kan maken bij internationale rechtscolleges. Het komt niet toe aan de Belgische autoriteiten of aan deze Raad om te functioneren als een beroepscollege tegen Poolse asielbeslissingen.

Verzoekster toont met haar citaten uit internetartikelen niet aan dat zij in Polen geen toegang zou krijgen tot de asielprocedure of dat haar asielaanvraag niet zorgvuldig zou worden onderzocht. In dit verband moet er tevens op gewezen worden dat verzoekster verklaard heeft al twee asielprocedures te hebben doorlopen in Polen, die telkens tot een eindbeslissing hebben geleid en waar verzoekster voor de duur van deze procedure telkens in een opvangcentrum kon verblijven. Zij heeft geen melding gemaakt van slechte behandeling in deze centra.

Verzoekster citeert vervolgens uit een rapport van Amnesty International, uit de informatie van het European Union Agency for fundamental Rights Monthly data collection, en uit het AIDA-rapport om aan te tonen dat er tekortkomingen zijn in het Poolse asielsysteem: asielzoekers worden niet goed voorbereid op de gehoren, Dublin-terugkeerders worden vaak beschouwd als economische migranten in Polen waaraan verzoekster de vrees koppelt of zij wel een grondig onderzoek van haar asielaanvraag zal krijgen, meervoudige asielaanvragen hebben geen van rechtswege schorsend effect, de Poolse autoriteiten maken disproportioneel veel gebruik van detentie.

Wat de detentie betreft, wordt opgemerkt dat verzoeksters citaten hoofdzakelijk betrekking hebben op families met kinderen, wat bij haar als alleenstaande 54-jarige vrouw zonder kinderen niet het geval is. Waar verzoekster in dit verband citeert uit het AIDA-rapport, wordt erop gewezen dat deze citaten eerst aangeven dat er geen cijfers voorhanden zijn voor 2014 en 2015, maar dat in 2013 *“it cannot be said that the majority of asylum seekers in Poland were detained. There were no cases of overcrowding in detention centres that year.”* (Er kan niet gezegd worden dat de meerderheid van de asielzoekers in Polen vastgehouden werden, er waren geen gevallen van overbevolking in de detentiecentra dat jaar. (eigen vertaling)). Verder geven de citaten weer dat vooraleer iemand in detentie geplaatst wordt, er eerst alternatieven worden gezocht. Inzake de Dublintransfers wordt verduidelijkt dat personen die op grond van de Dublin-III-Verordening overgebracht zullen worden naar een andere lidstaat, in detentie worden gehouden met het oog op de overdracht. Er wordt echter niet vermeld dat dit ook het geval is voor Dublin-terugkeerders die vanuit een andere lidstaat naar Polen terugkeren (p. 64).

Dat meervoudige asielaanvragen geen van rechtswege schorsend effect hebben, kan verzoekster bezwaarlijk vermelden als een structureel tekort in de asielprocedure, aangezien deze mogelijkheid voorzien is in artikel 41 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking).

Het ontbreken van een voorbereiding op het gehoor kan bezwaarlijk beschouwd worden als een tekortkoming die op systeemfouten duidt, en alleszins moet in dit verband worden opgemerkt dat verzoekster geen belang heeft bij het inroepen van dit argument, aangezien zij zelf al twee maal een asielprocedure heeft doorlopen in Polen en bijgevolg reeds op de hoogte is van het belang van de verhoren.

Waar verzoekster aanvoert dat Dublin-terugkeerders vaak beschouwd worden als economische migranten en dat zij daarom mogelijk geen grondig onderzoek van haar asielaanvraag zal krijgen, moet er opnieuw op gewezen worden dat verzoekster zelf al twee maal een asielprocedure heeft doorlopen in Polen en dat ze niet heeft vermeld dat haar aanvraag niet grondig en individueel zou zijn onderzocht. De omstandigheid dat haar asielaanvragen werden afgewezen, wijzigt hier niets aan.

In de bestreden beslissing wordt ook nog overwogen:

“Verder merken we op dat de Poolse instanties instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.” Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat

de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU.” Het bovenstaande toont aan dat, in lijn met de verklaringen van betrokkene, het door betrokkene in Polen ingediende verzoek tot internationale bescherming inderdaad werd afgewezen door de Poolse instanties. Dit impliceert daarnaast ook dat de betrokkene na overdracht aan de Poolse instanties in Polen de mogelijkheid zal hebben om een nieuwe asielaanvraag in te dienen waarin zij haar actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zweedse (bedoeld wordt: de Poolse) autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Polen zal dit verzoek door de Poolse instanties onderzocht worden. De Poolse autoriteiten zullen de betrokkene dan ook niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. Dit impliceert dan ook dat betrokkene gemachtigd zal zijn om te verblijven in Polen in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.”

en

“We benadrukken dat betrokkene verder geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder wijzen we op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoont dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat nog opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Polen is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Er zijn derhalve ons inzien dan ook geen redenen om te besluiten dat de betrokkene niet opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat zij niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het AIDA-rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen (“There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees”, AIDA-rapport, pagina 24 en “In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal”, pagina 25).”

Het besluit van de verwerende partij dat verzoekster toegang heeft tot een daadwerkelijke asielprocedure, wordt derhalve niet onderuit gehaald.

Verzoekster maakt *prima facie* niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Polen zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Verzoekster toont derhalve *prima facie* niet aan dat artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening diende te worden toegepast. Een schending van deze bepaling kan niet worden aangenomen.

2.3.2.1.5. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Polen, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekster in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoekster zelf verklaard heeft reeds twee maal een asielaanvraag te hebben ingediend in Polen, die behandeld werd maar afgewezen. Tijdens de behandeling van deze

asielprocedures verklaarde zij drie à vier maanden in een opvangcentrum in Polen verbleven te hebben en vervolgens tien maanden in een opvangcentrum (gehoorverslag DVZ, vraag 22).

In de bestreden beslissing wordt omtrent de individuele omstandigheden van verzoekster als volgt gemotiveerd:

“Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden en opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat zij besloot in België asiel te vragen omdat ze te weten kwam dat haar zus reeds in België verblijft. Ze stelde verder dat ze haar zus sinds 2014 niet meer gezien heeft waardoor ze zich eenzaam voelt. Daarnaast verklaarde betrokkene dat ze een toenemende blindheid heeft en dat ze graag bij haar in België verblijvende zus wil zijn. Betreffende een overdracht naar Polen in het kader van Verordening 604/2013 uitte betrokkene bezwaar gebaseerd op het feit dat ze door de Poolse instanties naar Oekraïne gerepatriëerd zal worden. Ze verklaarde desbetreffend dat haar leven in Oekraïne in gevaar is. Ze verduidelijkte verder dat de Poolse instanties haar informeerde dat ze in een ander deel van Oekraïne kan gaan wonen maar betrokkene verklaarde dat ze daar dan beschouwd zal worden als een separatist vermits ze van een specifiek deel van Oekraïne afkomstig is.

Betrokkene verklaarde dus een in België verblijvende zus te hebben. Onderzoek toont aan dat de zus van betrokkene (B., T., 25.05.1962, Oekraïne) op 05.08.2015 asiel vroeg in België waarna het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 27.05.2016 besloot om de subsidiaire bescherming toe te kennen aan de zus van betrokkene. Bijgevolg verblijft de zus van betrokkene te Luik (BE).

(...)

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor in België dat ze besloot in België asiel te vragen omdat ze te weten kwam dat haar zus reeds in België verblijft en dat ze graag bij haar zus wil zijn. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zus van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Polen verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Polen België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde een toenemende blindheid te hebben alsook problemen met haar ruggengraat en benen. Ze stelde desbetreffend ook een afspraak te hebben bij een oogspecialist in België d.d. 27.12.2016. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat betrokkene tot op heden in het kader van haar asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht betreffende haar gezondheidssituatie. Daarnaast verblijft betrokkene niet bij haar in België verblijvende zus maar verblijft ze in een opvangcentrum in België en is betrokkene, ondanks de haar verklaarde gezondheidsproblemen, in staat geweest om individueel naar Polen te reizen alsook verder door te reizen naar Duitsland en Nederland en heeft ze reeds sinds lange tijd op verscheidene plaatsen in Europa verbleven zonder de aanwezigheid van haar zuster. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in België verblijvende zus zou bestaan. Net zoals het feit dat betrokkene tijdens

haar gehoor verklaarde zich eenzaam te voelen en graag bij haar zus wenst te zijn kan doen besluiten dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar in België verblijvende zus. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zus van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

(...)

Tot slot verwijzen we nogmaals naar de door betrokkene aangehaalde problemen in verband met haar gezondheidstoestand en het feit dat ze tijdens haar gehoor stelde bijna blind te zijn alsook problemen te hebben met haar ruggengraat en benen. Betrokkene stelde verder ook dat ze desbetreffend een afspraak heeft met een oogspecialist in België maar we benadrukken dat er tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er verder ook op dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers (*"Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres."*

Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", AIDA-rapport, pagina 60). Tevens zullen de Poolse autoriteiten ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene. "

Verzoekster voert aan dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omwille van haar visuele handicap en dat zij bij haar zus wenst te blijven die in België de subsidiaire beschermingsstatus toegewezen kreeg. Verzoekster stelt dat de verwerende partij kennis had moeten hebben van haar visuele handicap, omdat haar zus dit indertijd gemeld heeft tijdens haar asielinterview. Aan verzoekster zelf werden tijdens haar interview geen medische attesten gevraagd.

Uit de stukken van het administratief dossier (Dublininterview van 13 december 2016) blijkt dat verzoekster het volgende verklaard heeft:

"31. Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen?

Ik ben te weten gekomen dat mijn zus in België is. Sinds 2014 heb ik haar niet meer gezien en ik voelde me eenzaam. Mijn blindheid neemt toe en ik wil graag met mijn zus zijn.

32. Hoe is uw gezondheidstoestand?

Ik ben bijna blind en ik heb problemen met mijn ruggengraat en benen.

Volgt hiervoor een behandeling? Ik heb een afspraak gemaakt op 27/12/2016 bij een oogspecialist."

De verwerende partij betwist niet dat verzoekster oogproblemen heeft. Wat betreft de afspraak bij een oogspecialist op 27 december 2016, blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoekster als gevolg hiervan een medisch attest heeft voorgelegd. De verwerende partij was bijgevolg niet in het bezit van enig medisch attest van verzoekster. Het is aan de asielzoeker zelf om desgevallend aan te tonen dat hij gezondheidsproblemen heeft. Alleszins voegt verzoekster het verslag van haar bezoek bij een oogspecialist wel toe bij huidig verzoekschrift, maar uit dit verslag van 28 december 2016 blijkt niets meer dan dat bevestigd wordt dat zij bijna blind is (ze ziet niet uit haar rechteroog en haar linkeroog heeft slechts een zicht van 1/10) en dat haar brillenglazen momenteel nog steeds aangepast zijn. Een medisch attest van 16 januari 2017 betreft een hersenscan waarin vermeld wordt dat alles normaal is. Deze medische attesten zijn bijgevolg niet van aard om een ander licht te werpen op verzoeksters gezondheidstoestand en op de motieven van de bestreden beslissing in dit verband.

Tevens wordt erop gewezen dat, waar verzoekster aanvoert dat zij zeer kwetsbaar is en haar zus nodig heeft, wordt opgemerkt dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster daarin zelf verklaart dat zij

ondanks haar handicap erin slaagde om door meerdere EU-landen te reizen en sinds 2014 gescheiden leefde van haar zus. Hieruit blijkt dat verzoekster ook zonder haar zus kan functioneren. Wat artikel 17 van de Dublin-III-Verordening betreft, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat Polen België niet vroeg de asielaanvraag van verzoekster te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. De schending van deze bepaling kan niet worden aangenomen. Wat artikel 16 van de Dublin-III-Verordening betreft, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Hoewel verzoekster als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan verzoekster niet zonder meer betogen dat dit meebrengt dat de Poolse autoriteiten niet bevoegd kunnen zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag. De Poolse autoriteiten hebben ingestemd met de terugname van verzoekster en in de bestreden beslissing wordt vermeld dat zij ten minste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoekster. Verzoekster, die zelfstandig kan reizen zoals ze zelf aangeeft in het verzoekschrift, toont niet aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, §§ 15, 34 en 36).

Gelet op het bovenstaande dient *prima facie* te worden vastgesteld dat verzoekster noch met haar verwijzing naar algemene rapporten noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoot.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Polen door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval.

Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoekster, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Polen zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van verzoekster noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Polen omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt *prima facie* niet.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

In dit licht maakt verzoekster evenmin *prima facie* aannemelijk dat de verwerende partij artikel 17 van de Dublin-III-Verordening heeft miskend of haar discretionaire bevoegdheid in het toepassen van deze soevereiniteitsclausule heeft miskend.

2.3.2.1.6. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt niet betwist dat het hoorrecht van toepassing is. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op 13 december 2016, voorafgaand aan de bestreden beslissing van 19 januari 2017. Tijdens dit verhoor werd onder meer gevraagd naar haar gezondheidstoestand, haar familiale toestand, of er specifieke redenen zijn waarom zij precies in België een asielaanvraag wil indienen en of zij redenen heeft om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen, de lidstaat die verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag. Verzoekster heeft zich kunnen uitspreken over al deze zaken. Verzoeksters bewering in het verzoekschrift dat zij niet in staat was om haar standpunt effectief kenbaar te maken, betreft de medische attesten. Zoals reeds gesteld heeft verzoekster meegedeeld dat zij op 26 december 2016 een dokter zou zien, beschikt zij over een medisch attest van 27 december 2016 maar heeft zij nagelaten om dit medisch attest aan de verwerende partij te bezorgen, die daar desgevallend nog voor het nemen van de bestreden beslissing op 19 januari 2017 rekening mee had kunnen houden. Het komt verzoekster toe om de medische attesten waarover zij beschikt, voor te leggen. Volledigheidshalve wordt herhaald dat dit medisch attest bevestigt dat verzoekster bijna blind is, wat zij ook heeft meegedeeld tijdens haar Dublin-interview en waarmee dus rekening werd gehouden.

Een schending van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is *prima facie* niet ernstig.

2.3.2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet en van de artikelen 9 en 16 van de Dublin-III-Verordening.

Verzoekster wijst op de relatie met haar zus, met wie zij tot in 2014 samengeleefd heeft. Verzoekster meent dat de artikelen 9 en 16 van de Dublin-III-Verordening van toepassing zijn, evenals artikel 8 van het EVRM, omdat het bestaan wordt aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid: beide zussen zijn emotioneel en fysiek verzwakt door de oorlog en hun ziektes en hebben elkaar nodig.

2.3.2.2.1. Artikel 9 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“Gezinsleden die internationale bescherming genieten

Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, of als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

De definitie van “gezinsleden” wordt gegeven in artikel 2, g) van de Dublin-III-Verordening en omvat enkel de echtgenoot of de niet-gehuwde partner, de minderjarige kinderen, de vader of moeder van minderjarige asielzoekers, de vader of moeder van een minderjarige die internationale bescherming geniet.

De Raad merkt op dat meerderjarige zussen hierin niet vermeld worden. Bijgevolg is artikel 9 van de Dublin-III-Verordening niet van toepassing op verzoekster en kon in de bestreden beslissing zonder miskenning van dit artikel het volgende gesteld worden:

“Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor in België dat ze besloot in België asiel te vragen omdat ze te weten kwam dat haar zus reeds in België verblijft en dat ze graag bij haar zus wil zijn. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zus van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.”

2.3.2.2.2. Artikel 16 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer, zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Polen verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Polen België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde een toenemende blindheid te hebben alsook problemen met haar ruggengraat en benen. Ze stelde desbetreffend ook een afspraak te hebben bij een oogspecialist in België d.d. 27.12.2016. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat betrokkene tot op heden in het kader van haar asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht betreffende haar gezondheidssituatie. Daarnaast verblijft betrokkene niet bij haar in België verblijvende zus maar verblijft ze in een opvangcentrum in België en is betrokkene, ondanks de haar verklaarde gezondheidsproblemen, in staat geweest om individueel naar Polen te reizen alsook verder door te reizen naar Duitsland en Nederland en heeft ze reeds sinds lange tijd op verscheidene plaatsen in Europa verbleven zonder de aanwezigheid van haar zuster. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in België verblijvende zus zou bestaan. Net zoals het feit dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde zich eenzaam te voelen en graag bij haar zus wenst te zijn kan doen besluiten dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar in België verblijvende zus. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zus van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.”

Zoals hierboven reeds gesteld bij de bespreking van het eerste middel, stelt verzoekster zelf in het verzoekschrift dat zij zelfstandig door verschillende EU-lidstaten gereisd heeft en dat zij sinds 2014 gescheiden leeft van haar zus. Bijgevolg is de overweging in de bestreden beslissing *“We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in België verblijvende zus zou bestaan. Net zoals het feit dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde zich eenzaam te voelen en graag bij haar zus wenst te zijn kan doen besluiten dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar in België verblijvende zus.”* correct en niet kennelijk onredelijk. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat zowel verzoekster als haar zus hierom schriftelijk verzocht hebben, zodat ook de overweging van de verwerende partij dat zij niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zus van betrokkene ter zake, correct is. Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd dat de e-mail van 28 januari 2017 van de zus gericht tot de advocaat van verzoekster, daterend van na de bestreden beslissing en correspondentie betreffende tussen een familielid van verzoekster en de advocaat, niet als zulk stuk kan worden beschouwd.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat waar verzoekster in het verzoekschrift met een verwijzing naar de ziekte van haar zus zou doelen op het feit dat haar zus van haar afhankelijk is, moet worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat zij dit heeft meegedeeld aan het bestuur. Ten overvloede wordt opgemerkt dat ook verzoeksters zus reeds van in 2014 gescheiden leeft van verzoekster en er dus geen afhankelijkheid wordt aangetoond van de zus tegenover verzoekster.

De schending van artikel 16 van de Dublin-III-Verordening kan *prima facie* niet worden aangenomen.

2.3.2.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster stelt dat zij in België een tweelingzus heeft die hier legaal verblijft als subsidiair erkende en dat de zussen elkaar nodig hebben. Verzoekster is omwille van haar gezondheidstoestand afhankelijk van haar zus en haar zus is zelf ook ziek.

In de bestreden beslissing wordt over dit vermeend gezins- of familiaal leven overwogen wat hierboven weergegeven wordt bij de bespreking van de artikelen 9 en 16 van de Dublin-III-Verordening. Hieruit blijkt dat de verwerende partij niet aanvaardt dat er sprake is van een band van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar zus.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen meerderjarige kinderen onderling en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* stelt verzoekster dat beide zussen emotioneel van elkaar afhankelijk zijn en dat verzoekster omwille van haar gezondheidstoestand afhankelijk is van haar zus. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekster en haar zus in België op hetzelfde adres verbleven. Evenmin wordt een financiële afhankelijkheid aangetoond. Er wordt herhaald dat verzoekster en haar zus gescheiden leven sinds 2014 en dat verzoekster op zelfstandige wijze door Europa kon reizen, zodat niet blijkt dat zij omwille van medische redenen afhankelijk is van haar zus. Verzoekster vermeldt dat haar zus ziek is, maar in dat verband moet vastgesteld worden dat deze zus omwille van haar ziekte blijkbaar verzoekster ook niet nodig had. Verzoekster heeft dit niet vermeld tijdens het gehoor en dit blijkt niet uit de stukken van het dossier.

In casu dient bijgevolg vastgesteld te worden dat er geen beschermenswaardig familieleven is. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Het tweede middel is *prima facie* niet ernstig.

Er worden geen ernstige middelen aangehaald.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen. Er moet geen uitspraak meer gedaan worden over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zeventien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. DE SMET